

Natália Hammerová

MUŽ

SO SMARAGDOVÝMI
OČAMI

MUŽ

SO SMARAGDOVÝMI

OČAMI

Natália Hammerová

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta, udalosti i obdobie deja sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.

MUŽ SO SMARAGDOVÝMI OČAMI

Copyright © Natália Hammerová, 2023

Grafické spracovanie obálky: Jakub Bodnár z @forestfiction

ISBN 978-80-570-4644-8 (PDF)

ISBN 978-80-570-4645-5 (EPUB)

ISBN 978-80-570-4646-2 (MOBI)

*Kniha je venovaná Petrovi,
láske môjho života.*

*Tvoj anjel je s tebou aj vtedy,
keď prechádzaš tým najkrutejším peklom.*

Prólóg

Stála som tam celkom sama, vysilená, na pokraji vlastných síl. Telo mi objímali chlad a tma. Navôkol som nič nevidela, no počula som nárek ženy, ktorá zlomeným hlasom prosila o odpustenie. Obrazy sa mi začali miháť pred očami. Svetlo. Žiara. Žena, tak veľmi podobná mne samej, no nebola som to ja.

„Uteč!“ kričala na mňa.

Krvavé slzy z jej očí.

Neopísateľná bolesť mi spaľovala vnútro.

Zrazu som stála na vysokom útese, do tela sa mi opieral studený vietor. Pod útesom sa týčili ostré skaly o ktoré sa lámali vlny rozbúreného mora, ktoré malo farbu krvi. Počula som za sebou mužský hlas. Nepatril môjmu milovanému, ktorý teraz ležal na krvou sfarbených skalách, bledý, telo bez života mal doráňané.

Skočila som za ním, nechcela som ďalej žiť. Náraz. Ocitla som sa pod hladinou a objala ma chladná voda, ktorá mi drvila kosti.

Sama. Hlboko. V temnote.

Nemohla som dýchať a jediné, čo som zahliadla, boli krásne smaragdové oči muža, ktorého som milovala.

Hlas z mojich spomienok.

Volá ma k sebe a ja musím nájsť silu na návrat.

Adeline

„O chvíľu už budeme v prístave,“ zaznelo z úst lodného dôstojníka, ktorý prechádzal práve okolo nás. Trúbenie, ktoré sa rozliehalo všade navôkol a potlesk tešiacich sa cestujúcich nasvedčovali tomu, že sme boli takmer na mieste.

Ja a moja sestra Mellory, sme ruka v ruke postávali pri zábradlí obrovskej zaoceánskej lode. Sledovali sme, ako rozráža vlny a priváža nás do neznáma – na vzdialený polostrov – do mesta Santa de Belleza. Plavili sme sa do nového začiatku, plavili sme sa do našej budúcnosti. V diaľke už bolo vidieť obrysy miesta nášho nového života. Miesta, na ktoré som neprichádzala s nadšením.

Po tom, ako v milovanom Španielsku nastala ekonomická kríza a otcove spoločnosti skrachovali, moja rodina rozpredala majetky, ktoré nám zostali a rodičia sa rozhodli pre nový začiatok ďaleko od domova. Mala som len dvadsaťtri rokov, no opúšťala som svojich priateľov, opúšťala som všetko čo som doposiaľ poznala a chcela poznať. Nemohla som sa vzoprieť vôli rodičov, pretože oni sami nemali na výber. Ich rozhodnutiu predchádzalo mnoho vyčerpávajúcich rozhovorov. Vnímala som ich smutné tváre, ktoré bývali pred tým všetkým čo sa udialo, veselé. V dnešný deň sa na ich tváre znova vrátil úsmev a oni pôsobili šťastne. Jedine ja som mala obavy.

Rodičia a sestra boli na rozdiel odo mňa šťastní a víziu nového začiatku vnímali ako veľké dobrodružstvo. Spájalo ich rovnaké nadšenie, no ako som ním mohla oplývať aj ja, keď som vo vnútri plakala?

„Adeline, neboj sa, zvykneme si,“ vyhlásila povzbudzujúco sestra, ktorej pohľad som na sebe cítila už dlhšiu dobu. Boli sme si veľmi blízke – nielen sestry ale i nerozlučné priateľky.

Mellory dobre vedela, že som z nového začiatku vystrašená a vo vnútri prežívam veľké trápenie.

„Kiežby si mala pravdu, Mell,“ tuho som ju objala.

Onedlho loď priplávala ku pobrežiu Bellezy. Srdce mi búšilo ako zvon, z nervozity a smútku sa mi zahmlievalo pred očami. Periférne som zahliadla na vôkol seba postávať tucty neznámych ľudí. Nastala tá, pre všetkých okrem mňa, dlho očakávaná chvíľa. Po dlhej plavbe začali lodári prehadzovať ponad zábradlie lode hrubé laná a dole ich opäť silno priväzovali. Už nebolo cesty späť. Do očí sa mi nahrnuli slzy ale zadržala som ich. Nechcela som nimi zbytočne znepokojovať matku a otca, ktorí už nedočkavo postávali v dlhom rade ľudí, ktorí postupne vstupovali na schody, vedúce k mólu veľkého prístavu.

Vnímala som ich usmiate tváre, tlmene počula radostné výkriky, láskyplné objatia. Všetci prekypovali vzrušením a srdečne sa zítavali. Vedela som, že som sa ocitla na nepoznanom mieste, obklopená neznámymi ľuďmi a vo vnútri ma skl'učovala potreba kričať z plných síl a prosiť o možnosť vrátiť sa späť. Nikto by ma však nepočul, alebo by ma počuť nechcel. Miesto, kde zostalo moje srdce, bolo odo mňa vzdialené tisíce kilometrov. Cítila som sa, ako by som sa stala väzňom a stratila všetku svoju slobodu. Nezosťávalo mi nič iné, iba zobrať do rúk svoj malý kufor a pobrať sa za nimi zoči-voči novému, nechcenému začiatku.

„Señor de la Garcia, señora de la Garciová, dovoľte mi, aby som vás v Santa de Belleze srdečne privítal. Volám sa James Williams a zavediem vás do vášho nového, prekrásneho domu na pobreží. Nasledujte ma, prosím,“ zneli slová podivného, nízkeho a až príliš milo sa tváriaceho muža s anglickým prízvukom. Bol v strednom veku a na sebe mal biely oblek zo vzdušného materiálu a klobúk rovnakej farby.

„Radi vás spoznávame, pán Williams. Prosím, ukážte teda mne, mojej señore a dcéram náš nový domov,“ povedal otec s dávkou záujmu a vzrušenia v hlase.

Onedlho sme už všetci postávali na slnkom rozhorúčenej

príjazdovej ceste, ktorú z oboch strán ohraničovala zeleň. Siahodlhá aleja stromov vytvárala príjemný tieň a akoby bránu nad našimi hlavami, a viedla nás priamo k nášmu novému domu. Už za krátky čas, ktorý sme tu boli, som si nemohla nevšimnúť odlišnosť tohto prostredia od toho, ktoré som poznala v španielskej Granade. Príroda tu bola divokejšia, zeleň bujnejšia, vzduch viac morský a čistejší. Rástli tu zvláštne kvety a stromy, ktoré som nepoznala. Toto miesto už na prvý pohľad pôsobilo viac nepoškvrnene, panensky, a aj keď som si to nechcela priznať, nejako takto som si predstavovala raj na Zemi.

Náš dom bol celý obitý drevenými, na bielo natretými doskami, s obrovskými okenicami a veľkou terasou. Ako celok pôsobil naozaj veľmi pekne, moderne a dokonca i romanticky. Keby som sa tu objavila za celkom iných okolností, zrejme by som sa do neho zamilovala na prvý pohľad, no teraz som si ho nechcela obľúbiť. Milovala som náš skutočný domov, za ktorý som považovala Granadu, no už som si viac nemohla dovoliť oslovovať ho prívlastkom *náš*...

V momente, keď sme vstúpili dovnútra domu, všetci vynímajúc mňa, sa začali rozplývať nad jeho krásou.

„Pozrite na tú nádheru. Tie okná, obrovský priestor a výhľad, ktorý sa nám naskytá,“ rozplývala sa matka a jej spevavý hlas sa rozliehal po celej miestnosti.

Všetci sme do vienka dostali dávku španielskeho temperamentu, no najmä ona ním najväčšmi oplývala a preto nevnímala pána Williamsa, keď kvetnato hovoril o histórii domu. Rozutekala sa na všetky strany a jej slová nadšenia bolo počuť z každej miestnosti, ktorú práve objavila.

S Mell sme si vymenili krátke ale zato veľavravné pohľady, ktoré sprevádzal náš tichý, nenápadný smiech. Otec sa zatiaľ snažil venovať prekvapenému pánovi Williamsovi, ktorý – ako sa dalo z jeho tváre vyčítať – nebol veľmi nadšený z nezájmu, ktorý k nemu matka, aj keď určite nie úmyselne, prejavovala.

Podišla som k jednému z okien a pozrela sa cezeň na pokojné more. Tento výhľad ma upokojil. Opäť som musela uznať, že dom bol naozaj krásny, no neznamenal pre mňa domov v pravom zmysle slova. Domovom bolo pre mňa Španielsko a nerozumela som tomu, ako sa moja rodina tak rýchlo dokázala zmieriť s novým životom. Ako sa dokázali vyrovnáť s tým, že sme opustili našu rodnú zem a mali začať úplne od začiatku, na mieste, ktoré nikto z nás vôbec nepoznal a bolo pre nás cudzie. Všetci štyria sme sa ocitli vzdialení nesmierne ďaleko od všetkého, čo sme doposiaľ poznali.

Po chvíli sme sa s Mell pobrali preskúmať ďalšie izby domu, ktoré boli na jeho hornom poschodí. Našou úlohou bolo vybrať si tie, v ktorých sa zabývame. Spoločne sme vošli do prvej izby, ktorá bola menšia, s výhľadom do čarokrásnej záhrady. Obe sme sa zhodli na tom, že by sme privítali o niečo pristrannejšiu izbu, a tak sme pokračovali v prieskume. Keď som vošla do tretej, zalapala som po dychu a na chvíľu zabudla na svoju zlú náladu.

Izba mi vyrazila dych. Bola prekrásna. Vyšla som na balkón a porozhliadla sa po okolí. Pozerala som sa na nekončiacu sa azúrovo modré more, dlhé piesočné pláže a vysoké skalné útesy. Videla som biele čajky, ktoré trepotali svojimi krídlami a poletovali pomedzi oblaky. Počula som zvuk šumiacich vln, ktoré narážali o skaly a obmývali pobrežie. Z plných pľúc som sa nadýchla čerstvého morského vzduchu, na ktorý som bola už síce zvyknutá zo Španielska, ale tento bol iný, mne vzdialený a neznámy.

Vietor mi rozvial moje dlhé, ebenové vlasy a ja som po prvýkrát pocítila takmer prchavú nádej, že si raz zvyknem na toto miesto. Pristihla som sa pri tom, ako sa moje pery zvlhli do jemného, no neočakávaného úsmevu.

„Fíha, to je ale nádhera, Adeline,“ Mellory vkročila do izby a pristúpila ku mne až na balkón. „Vidím, že už si si vybrala izbu,“ zasmiala sa.

„Áno, táto sa mi veľmi páči, Mell. Pozri na ten výhľad,“ ukázala som rukou smerom k moru.

Súhlasne prikývla. „Vybrala som si izbu hneď vedľa tvojej sestrička, je skoro rovnaká ako tá tvoja. Viem, že sa opakujem, ale pozri na tú nádheru. Všetko bude v poriadku. Aj tu si nájdeme priateľov a čoskoro zapadneme do spoločnosti. Vidím na tvojej tváričke, že už nie si taká napätá a to je dobré. Usmej sa, moja drahá, tak ti to pristane viac.“

Objala som ju, sestra mala pravdu. Vždy ma vedela podporiť a dodať mi chýbajúcu odvalu. Bola mojou spriaznenou dušou.

„Ďakujem, Mell. Viem, že som ti už musela ísť v poslednom období dosť na nervy s neustálym vyplakávaním a sťažovaním sa. Verím, že spolu všetko zvládneme.“

„Nie je nič, čo by sestry Garciové spoločnými silami nezvládli. Alebo sa mýlim?! A teraz, aby sme viac nestrácali čas, poďme si vybalit' naše veci a objavovať všetko to, čo nám toto krásne miesto ponúka. Určite má toho pre nás veľa pripraveného. Nechcem vidieť už ani jednu tvoju slzu.“

Dobre som si uvedomovala, aké ťažké bolo spočiatku aj pre našich rodičov vyrovnat' sa s touto situáciou. Zo dňa na deň prišli takmer o všetko, čo roky spoločnými silami budovali. Mala by som byť vďačná za to, že sme boli tu s novou šancou na o čosi pokojnejší život.

Mama tajne preplakala celé noci, kým sa zmierila s tým, že musíme odísť z Granady. Otec zase celé dni a noci presedel v pracovni a vybavoval všetko potrebné pre náš nový začiatok na tomto mieste.

Vzťah mojich rodičov predstavoval všetko to, čo som chcela zažiť v budúcnosti aj ja. Nepodmienečná láska, vernosť, jednotnosť a vzájomná úcta – všetko z menovaného z nich oboch vyžarovalo. Nikdy sme ich s Mellory nevideli hádať sa, ako tomu v poniektorých rodinách bolo na každodennom poriadku.

Spoznali sa, keď boli obaja ešte veľmi mladí a možno to znie ako otrepaná fráza z romantických príbehov, ale vraj to bola láska na prvý pohľad. Otec sa po veľmi krátkom čase odhodlal mamu požiadať o ruku. Jeho rodičia otcov čin spočiatku neschvaľovali, pretože matkini rodičia nepatrili k ľuďom z tak vysokej spoločnosti, z akej pochádzal otec. Podľa spoločenských noriem, ktoré ovládali spoločnosť, patrili k strednej vrstve a naopak – otcovi rodičia boli veľmi vplyvní ľudia. Nuž, otec bol veľmi tvrdohlavý a mamu si vzal aj napriek niektorým hlúpym, nesúhlasným názorom. Ich láska zvíťazila, pretože sa tak rozhodli a urobili pre svoje šťastie všetko, čo bolo v ich silách. Nepodľahli nátlaku a nevzdali sa. Ak by som raz bola vystavená podobnému boju, konala by som v mene lásky a svoje vlastné pocity by som nikdy nedokázala poprieť.

O necelý rok sa rodičom narodila Mellory. Ako druhý sa im narodil chlapec Alberto, no zomrel krátko po narodení. Bola to pre rodičov obrovská strata a neradi o nej s nami hovoria. Vždy sa v ich pohľade objaví smútok, zračiaci nikdy neutíchajúcu bolesť. Po dvoch rokoch som na tento svet prišla ja. Mama mi vždy hovorí, že si ma vyprosila. Veľmi túžila ešte po dieťati, ktoré by jej aspoň trochu dokázalo utlmiť žiaľ zo straty Alberta.

Otec v Granade ale i v oblasti celej španielskej Andalúzie, vlastnil niekoľko obchodných spoločností, ktoré sa špecializovali najmä na lodnú prepravu a obchod. V krajine zastával post veľmi významného človeka. Mama ho vždy sprevádzala na rôznych spoločenských udalostiach a on bol vždy veľmi pyšný na to, aká krásna žena stojí po jeho boku.

Mellory sa výzorom viac ponáša na otca, ja zas na mamu. Mám jej vlasy aj oči, no v postavení povahových vlastností sme si naše role vymenili.

Na detstvo mám len krásne spomienky. Rodičia sa nám obom vždy venovali naplno aj napriek povinnostiam, ktoré mali. Boli sme pre nich všetkým, boli sme u nich vždy na prvom mieste. Dali nám lásku, pevné zázemie, pocit

domova a dobré vzdelanie. Nemohli sme si na nič sťažovať, pretože v živote nám nikdy nič nechýbalo. Je pravdou aj to, že sme mali viac možností ako väčšina ostatných detí.

Po smrti môjho starého otca, môj otec prevzal vedenie aj nad ďalšími spoločnosťami v Španielsku a tak bol čoraz viac času zaneprázdnený a mimo domova. Mama naopak pracovať nikdy nemusela. Otcovi sa darilo a ešte pred dvomi rokmi by iste nikomu ani len nenapadlo, čo nastane. V krajine nastala prudká ekonomická kríza a otcove spoločnosti jedna po druhej začínali postupne ale isto krachovať. Stál pred veľmi ťažkým rozhodnutím a neustále pracoval.

Spomínala som na moment, kedy prišiel domov veľmi neskoro a jeho prvé kroky smerovali k mame. Tuho ju objal a v očiach sa mu zračila beznádej. Bol unavený, vyčerpaný z toľkých mesiacov neprestajného boja o vlastný majetok. Mama sa na neho pozrela s povzbudzujúcim úsmevom. Povedala mu, že všetko bude v poriadku, že najdôležitejšie je, že sú spolu, že majú Mellory a mňa. Dlhú noc sa rozprávali a ja s Mellory sme vedeli, že sa v našich životoch niečo zmení, že už takto ďalej nechcú a nemôžu pokračovať.

Na druhý deň hneď ráno nám oznámili, že sa rozhodli pre nový začiatok. Vraj začneme všetci odznovu, pokojnejší život veľmi ďaleko od domova, na mieste, ktoré všetkým ponúkne nové možnosti. A tak sa aj stalo.

V priebehu nasledujúcich mesiacov otec rozpredal majetky a svoje krachujúce podniky. Nebolo to ľahké rozhodnutie, no symbolizovalo znovuobjavenie stratenej nádeje a malo priniesť vytúžený pokoj a novú šancu. Isté v živote človeka nie je nič, len to, že jedného dňa zomrie. Podobne sa dalo vnímať aj našu situáciu. Jedného dňa sme mali všetko a v druhý deň sme všetko strácali. Museli sme opustiť domov, na ktorý sme boli zvyknutí. Miesto, kde sme sa cítili dobre.

Začala sa písať nová kapitola života rodiny De la Garcia. Kráčali sme do neznáma s vedomím, aké šťastie v nešťastí sme mali.

Prečo sa ľudia tak veľmi boja zmien? Majú strach z neznáma, strach zo všetkého nepoznaného? Ak áno, bol to aj môj prípad. Aj ja som patrila ku skupine „*opatrných*“.

S odstupom času som si však uvedomila, že som sa ničoho obávať nemusela. Prešli tri týždne v novom domove a cítila som sa omnoho lepšie. Príroda, ľudia, všetko z menovaného bolo iné ako v Španielsku, ale nie príliš. Ľudia aj tu boli milí, spočiatku veľmi zvedaví. Zaujímali sa o našu rodinu, kto sme a čo tu hľadáme. Prírodou Santa de Bellezy som bola priam očarená. Čerpala som z nej silu – dodávala mi potrebnú energiu kráčať zoči-voči svojej budúcnosti, ktorá na mňa čakala práve v Belleze. Najradšej som mala západy slnka z balkóna mojej izbičky. Sedávala som na ňom každý večer a potichu hľadela do diaľky, čakajúc na zvuk, ktorý vydá slnko pri jeho dotyku s hladinou. O chvíľu sa stratilo za obzorom, vedela som, že ďalší deň sa znovu ukáže, vystúpi na oblohu a nový deň nám tak ponúkne ďalšiu šancu na spoznanie nepoznaného, z ktorého som už nemala obavy.

Už od detstva som mala radšej samotú ako veľkú spoločnosť ľudí. Moja sestra bola mojím protikladom a asi práve preto sme si tak dobre rozumeli. Keď sa potrebovala vyrozprávať, vedela za kým má ísť – za svojou sestrou, ktorá ju vždy pozorne vypočuje a v závere jej poradí to najlepšie. Naopak, keď ma začal sklúčovať smútok, ona bola mojou oporou, pri ktorej som vždy dokázala nájsť silu na úsmev, keď sa mi z tváre začal vytrácať.

Niekomu by sa mohlo zdať zvláštne, že rada premýšľam nad, pre väčšinu ľudí, nezaujímavými témami a možno aj snívam o veciach, ktoré ani nie sú celkom možné. Práve preto o tom nikomu nehovorím. Obávam sa, že by ma nepochopili. Za posledné dni som sa však rozhodla, že budem musieť prehodnotiť moje vnímanie odchodu zo Španielska. Tá najdôležitejšia otázka, ktorú som si neustále kládla, znela – *za čím sa mi mohlo cnieť?*

Aj keď len veľmi neľahko – usúdila som, že mojím najväčším problémom bol môj strach zo zmien a vo všetkom som bola až príliš opatrná.

Ale čo som mala v Granade, čo som v Santa de Belleze postrádala? Aký bol zmysel môjho bytia na tomto svete? Čo si pre mňa život pripravil v budúcnosti?

Pomaly som začínala rozumieť tomu, že všetko sa stalo tak, ako sa stať malo. Mala som sa narodiť v Granade, vyrastať tam, milovať ju, obdivovať vašeň, ktorú v sebe má, no teraz mal nastať čas, kedy ma mali cesty osudu zaviesť práve sem. Koniec znamená vždy začiatok niečoho nového a ja som chcela veriť, že to niečo, čo má nastať, bude pre mňa dobré, ak nie ešte lepšie. Budem objavovať a skúmať. Chcem byť otvorená novým priateľstvám, budem sa snažiť dávať menej priestoru svojim obavám.

A čo láska? Mojím najväčším tajomstvom bolo, že som po nej veľmi túžila. Vždy, keď som zatvorila oči, predstavovala som si, ako by mala vyzerat' moja budúcnosť. Snívala som o tom, že raz ma postretne rovnaká láska o akej sa písalo v románoch, ktoré som už ako malá potajme kradla z maminej knižnice. Keď som sa pozerala na svoj odraz v zrkadle, uvedomovala som si, že už nie som dievčaťom. Dozrela som v dospelú ženu a niekedy sa mi žiadalo poznať, čo by spôsobil dotyk mužskej dlane na mojom tele. Pri tých predstavách som sa vždy začervenala, no zatiaľ som mojej myšli nedávala priveľa príležitostí na to, aby sa láskou zaoberala.

V Španielsku som sa vyučila za zdravotnú sestru a od nasledujúceho dňa som mala nastúpiť do novej práce v tunajšej nemocnici sv. Alžbety. Lomcovali mnou mierne obavy, či budem dostatočne rozumieť tunajším doktorom a zdravotným sestrám, aj napriek tomu, že anglický jazyk som ovládala pomerne dobre a otec nám tri mesiace pred cestou spolu so sestrou zaplatil súkromné hodiny angličtiny. Niektorí z obyvateľov Santa de Bellezy hovorili rovnakým jazykom ako my – teda po španielsky. Bolo zaujímavé zistiť,

že polostrov bol v šestnástom storočí kolonizovaný a jeho prvými obyvateľmi boli práve Španieli. Územie celého polostrova teda stále patrilo Španielsku. Rodičia nám pri výbere miesta nášho nového života tieto informácie neprezradili a my so sestrou sme o ne sprvoti nemali žiadny záujem. Ukázalo sa, že práve z lásky k nám a k našej rodnej Granade, zo všetkých krásnych miest na Zemi, vybrali pre náš nový začiatok práve toto čisté a krásne miesto – Santa de Bellezu, ktorá nám mala svojou krásou, kultúrou, svojimi dejinami a zaradením pripomínať našu milovanú Granadu.

I napriek tomu, že takmer všetky otcove spoločnosti skrachovali, vďaka peniazom z odpredaja nášho rodinného sídla a všetkého ostatného majetku, sme stále žili na vysokej úrovni a to obzvlášť na tomto mieste.

Od mojich pätnástich rokov som snívala o povolani zdravotnej sestry. Chcela som pomáhať slabým, chorým ľuďom a starať sa o nich. Uvedomila som si to, keď som sedela pri smrteľnej posteli mojej starej mamy a nik jej nevedel pomôcť ani utíšiť bolesti, ktoré ju dlhé roky trápili.

„Ostaň vždy sama sebou, Adeline, slnko moje. Buď človekom, akým chceš byť a nasleduj svoje sny. Budem na teba dávať zhora pozor a nikdy ťa neopustím. Kúsok zo mňa navždy zostáva tu, v tvojom srdci,“ priložila mi ruku na miesto uprostred hrude a naposledy vydýchla priamo pred mojimi očami.

Spomínala som na ten moment veľmi často a vo chvíľach, keď som nevedela, ako by som mala ďalej v živote pokračovať, alebo ako by som sa mala zachovať, hľadala som odpovede, ktoré by mi dala ona sama.

Otca som doslova uprosila, aby som mohla vyštudovať zdravotnícku akadémiu. Spočiatku nesúhlasil a rázne odmietal, že by sa jeho dcéra stala zdravotnou sestrou. Vkladal do mňa svoje nádeje, aby som raz pokračovala vo vedení jeho spoločností. I keď som bola žena, mala som podľa neho v sebe skrytú dravosť, ktorá bola na to potrebná. Na-

koniec však zmenil názor, pretože si uvedomoval, že by som neustúpila prvá. Akadémii som absolvovala s vyznamenaním a cítila som sa úžasne, keď som v očiach mojich rodičov videla, akí sú na mňa hrdí. Otec ľutoval a ospravedlňoval sa za jeho správanie a tiež sa zaprisahal, že už nikdy mi nebude brániť vo vlastnom šťastí a vlastnom rozhodovaní sa. Nuž, bola som rada, že práve tvrdohlavosť som zdedila po ňom.

„Vitajte v našej nemocnici, slečna de la Garcia,“ srdečne ma uvítal v celkom neznámom, novom prostredí riaditeľ nemocnice. „Prestavujem vám vyššiu zdravotnú sestru Meredith. So všetkým vám rada pomôže.“

Ruky sa mi triasli, bola som nervózna, nedočkavá, no zároveň nesmierne šťastná. Toto mala byť moja prvá, skutočná práca. Stála som pred veľkou výzvou a nemohla som sklamať seba ani svojich najbližších.

Nemocnica nebola nóbl, ale bola čistá a dobre vybavená všetkým potrebným. Mojou úlohou bolo ošetrovanie mierne ťažkých zranení a úrazov.

Hneď v prvý deň som sa zoznámila aj s Rorry – zdravotnou sestrou, približne v mojom veku. Bola výrečná a veľmi pozitívne naladená. Po chvíli strávenej s ňou som vedela, že sa viac nemusím obávať, že nezapadnem do kolektívu. Každý bol ku mne vľúdny a veľmi milý.

Mojím prvým pacientom bol asi päťročný chlapec, ktorý nešťastne spadol a rozbil si koleno. Upokojovala som ho a pýtala sa všetky možné otázky, ktoré mi zišli na um, aby som odpútala jeho pozornosť od malej ranky. Usmial sa a zabudol na bolesť. Bola som šťastná, že som mala za sebou prvé ošetrenie pacienta a dokázala som vyčariť tomu drobnému stvoreniu úsmev na tvári.

„Si veľmi šikovná, Adeline,“ zastavila sa pri mne moja nová priateľka Rorry a pokračovala: „S deťmi ti to ide skvele a ak to takto pôjde aj ďalej, budeš veľkým prínosom pre naše oddelenie, pretože tvoj prístup je nielen profesio-

nálny ale i ľudský. Vyzerá to, že si bola pre túto prácu predurčená.“ Bola na odchode keď sa otočila a položila mi otázku: „Čo robíš dnes večer?“

„Zatiaľ nemám žiadne plány, možno zájdem na pláž,“ pokrčila som plecami.

Pozrela na mňa s prekvapením. Rorry bola veľmi prosto-reká, to som si už stihla za tých pár hodín služby všimnúť a povedala, čo som presne predpokladala. „Adeline, neblázni, hádam nemieniš tráviť večere posedávaním na pláži. Dnes večer je v meste oslava a ja, Meredith z detského oddelenia a Mellrose z pôrodného ideme, pridajte sa so sestrou k nám. Mali by ste nadviazať nové známosti, dnes si sa už presvedčila o tom, že ľudia tu u nás nemajú žiadne predsudky a sú milí. Uvidíš, že sa zabavíme.“

„Dobre teda, rady sa k vám pridáme.“

„Zídeme sa o deviatej večer pri môle?“

Súhlasne som prikývla.

„Už sa neviem dočkať. Bude to zábava. Trochu si vyhodíme z kopytka. Ešte si asi nevidela našich miestnych strážcov zákona z policajného oddelenia. Daj si šaty nad kolená, drahá,“ usmiala sa najšibalskejším úsmevom, nadšene zatlieskala, žmurkla na mňa a stratila sa v nemocničných chodbách.

Rorry ešte nevedela, že ja nie som ten typ dievčaťa, ktorý padne do náručia prvému mužovi, ktorý sa na ňu zaliečavo usmeje, a následne sa zaňho vydá, pretože nebude mať inej šance. Bolo mi smutno zo žien, ktoré si nevážili samé seba.

Verila som v pravú lásku, v takú, akú zažila moja stará mama so starým otcom a ktorú prežívali moji rodičia. Boli to ukážkové dvojice. Starí rodičia boli už obaja nebohí ale ja som verila v to, že aj po smrti sú stále spolu. Ich láska smrť určite prekonala. Opäť som sa usmiala sama pre seba, keď som si na nich spomenula. Životom kráčali vždy jeden popri druhom, bez toho, aby sa niekedy rozdelili. Všetky prekážky prekonali s ľahkosťou. Neexistoval deň, kedy by

si nevymenili láskavý úsmev a aspoň jeden bozk.

Možno som nežila v realite, ale nepodľahla by som žiadnemu mužovi predtým, ako by som bola stopercentne presvedčená o jeho láske ku mne a tak isto o tej svojej k nemu. Nebudem sa podriaďovať diktátu spoločenských pravidiel, práve naopak, chcela som byť trpezlivá a veriť v to, že niekde tam vonku je muž, ktorý bol stvorený iba pre mňa a čaká. Čaká rovnako ako aj ja.

Vtedy som ešte nemohla tušiť, že v oný večer stretnem muža, ktorý môj doteraz pokojný život, bez poznania lásky, radikálne zmení.

Pripravená na dnešnú oslavu som sledovala, ako sa moja sestra ešte stále pripravovala. Trvalo to, ako vždy – nekončne dlho.

Mellory bola prototypom ženy, ktorá sa vedela bezhlavo zamilovať do prvého muža, ktorý vyzeral k svetu a obšťastňoval ju úsmevmi. Skutočne som sa obávala o jej budúcnosť. Nepomáhali ani moje neúnavné odhovárania a upozornovania. Jej odpovede na ne boli vždy rovnaké – „*Adeline, prosím ťa, buď ticho.*“

Moja sestra bola krásna. Mala tmavé, kratšie ale zato objemné vlasy po pleciah, hnedastú pokožku a jej veselý úsmev od ucha k uchu a pohľad veľkých hnedých očí ohurovali väčšinu mužov. Za pomoci jej peknej štíhlej ale ženskej postavy sa im vedela rýchlo dostať pod kožu. Mala mnoho nápadníkov a už aj množstvo skúseností s mužmi – myslím tým tie skúsenosti, o ktorých nám mama vždy hovorila, že ich poznanie si máme odložiť až na svadobnú noc. Mama bola síce temperamentná ale napriek tomu konzervatívna romantička. Ja som sa zatiaľ jej odporúčaní držala, aj keď priznávam, ak by som spoznala muža, ktorý by bol podľa mojich snov, zrejme by som ich už nedodržiavala. *No aký bol muž mojich snov?* Ani sama som to nevedela, nuž, nádejala som sa, že keď príde do môjho života, dokonale a s istotou to budem poznať.

Žili sme však v dobe, kedy boli pravidlá striktné a svet sa zdal až priveľmi konzervatívny. Bolo tomu tak v Granade ale čo tu? V Santa de Belleze sa zdalo všetko inak. Mohli sme sa tu cítiť viac uvoľnene, nekontrolovať sa pri každom svojom prejave. Mohli sme sa usmievať a kričať a ostatní by sa k nám s radosťou pridali. Mnohé z toho, čo som poznala, sa zmenilo. Mohli sme si dovoliť konať inak, ako sme tomu boli učené? Mohli sme byť odvážnejšie? Mohli sme uvažovať viac bezhlavo a bez rozmyslu a nebáť sa hovoriť otvorene o svojich pocitoch, túžbach? Ale čo bola najdôležitejšia otázka – *dokázali by sme to?*

Belleza mi pripadala ako miesto, na ktorom sa zastavil čas a priestor namiesto zhonu, namiesto peňazí, dostala iba čistá láska. Mnoho ľudí bolo chudobných a ja som si spočiatku myslela, že sa tým trápili, no nebolo tomu celkom tak. Mali predsa všetko to, čo k životu potrebovali a zdalo sa mi, že mali omnoho viac ako tí, ktorí sa kúpali v prepychu a bohatstve. Keď sme ešte žili v Španielsku, zo všetkého najviac som nesúhlasila s tým, ako boli v spoločnosti rozdeľovaní muži a ženy. Neboli sme si vzájomne rovní a ja som dúfala, že sa to raz, plynutím rokov, zmení. Tu, v Belleze som tieto rozdiely nevnímala.

Mell bola odo mňa staršia, no nebola ešte vydatá. Tam, kde sme žili predtým, bolo zvykom, že mladé dievčatá sa mali vydať po dovŕšení dospelosti a nasledovalo neodvratiteľné – tehotenstvo a prežívanie šťastného a usporiadanejšieho života, vyhovie manžellovým potrebám v každom smere, postaranie sa o domácnosť a celú rodinu. Aj napriek tomu, že sa ženy vydali – stále boli *len* ženami a ich spoločenský status zostával oveľa nižší ako status muža.

Uvedomovala som si, že keby sme neodišli a nestalo sa všetko to, čo som najprv považovala za svoj koniec, sama by som sa možno nešťastnej budúcnosti vyhnúť nedokázala. Tam, kde sme začínali žiť nový život, sa mi zdalo, že ma čaká niečo iné, niečo, po čom som skutočne túžila